

Koma til Kangerlusuaq, Norðari Streymfjörður

Vit mugu hava alt – í minsta lagið alt, sum onnur hava – og alt má vera sum hjá øðrum.

Og vit vera uttan at gáa eftir tí bæði orsök og offur í samanspælinum av marknaðarkreftinum, sum hevur fangað okkum í sínum

sterka neti.

Og tá ið av tornar og vit skulu njóta ta uppspærdi orkuna saman við hinum heima við hús, kann tað vísa seg, at har er hvørki tíð ella orka at taka av, tí hon øll brúkt upp í strevinum fyri at fáa betri tíð og meiri orku.

Og so kunnu vit av sonnum siga: nú er líka vítt sum sít.

Tá kann vera gott at leypa á bláman og svimja, sum tú vilt, í einum havi av tíð. Onkur hevur sagt: at ferðast er at liva.

Eg haldi, at tað er kanska nóg so nógv sagt.

Heldur kundu vit sagt: at ferðast er eisini at liva.

Ið, hvussu so er, kunnu vit siga: at ferðast er at læra.

Ikki bara um onnur viðurskifti aðrastaðni, men ikki minni um okkara egnu viðurskifti heima og ikki minst um teg sjálvan, bara tú gevur tær far um tað, sum fyrst rundan um teg – og í tínum egna hugaheimi.

Eg kann hugsá mær, at tað ber til at ferðast í lívinum og taka tað, sum tað kemur, og tað er bara gott.

Men tað kann eisini hugsast, at einki ríkir stórvegis við teg, og at lívið broytir teg ikki serliga nógv í hugburði og atburði.

At tú framhaldandi gongur í somu sporum, sum tú ert aldur upp til í uppvekstri, skúlagongd, siðvenju og annars av gomlum vana.

Og at tað oman á alt – afturat øllum øðrum – ger sít til, at tú stírnar uppáttur meira í gomlum vanum (ella fordómum, sum summi siga) við tað, at tú heldur: heima hjá mær ella okkum er alt bara gott, og alt tað, vit standa fyri kann ikki koma upp á tal at seta spurnartekin við.

Slíkir tankar kunnu fara at mala í bollanum á tær, áðrenn tú veist av tí.

Kvinnur á veg heim til Grønlands úr Keypmannahavn við sjúklingi

